

diera de importància al costat del que ha donat el Dr. Mundi, que creu atendible.

Afegeix que una cosa es que el Sindicat sigui l'òrgan de defensa de l'estament mèdic dictant les normes oportunes en tots els casos i intervenint enèrgicament per llur compliment i una altra que es converteixi en una comunitat que contracti col·lectivament, anul·lant la personalitat dels seus afiliats.

Considera que el contracte col·lectiu fet pel Sindicat seria el principi de la socialització de la medicina iniciada en aquest cas pel propi estament mèdic que és el que n'ha de resultar evidentment perjudicat. Així que es comenci el criteri de què hi hagi una entitat que contracti col·lectivament tots els serveis mèdics de l'Estat, les corporacions importants i les grans agrupacions s'acolliran immediatament a aquest precedent i l'estament mèdic es veurà sotmès a un règim col·lectiu del qual li serà difícilíssim desprendre's.

Diu que el criteri del qual avui es tracta en el Sindicat a Austria i Alemanya, que l'han implantat, ha representat la mort del metge de la ciutat i una pèrdua del 40 al 45 per 100 als metges que exerceixen en el medi rural. Cita diversos exemples per a justificar la seva tesi.

Diu que la seva opinió és que el Sindicat no ha de fer contractes sinó que ha de dictar les normes per a fer els contractes, reservant-se aquella intervenció que consideri necessària per tal de què aquestes normes siguin complertes estrictament per tots els metges sindicats. També opina que s'ha de conservar sempre el principi del pagament per serveis, perquè és el més lògic pel metge que ha de cobrar sempre segons els serveis que presta, car altrament corre sempre el risc que difícilment pot apreciar justament, a més de perdre aquell concepte que defensa la seva llibertat de cobrar amb uns honoraris justos i equitatius els serveis que presta sense sotmetre'ls a les resultes de cap mena de contingència estranya a la seva professió.

Intervé el Dr. Mestre i Puig, qui manifesta la seva opinió de què el que es vol significar que representarà un dogal per l'estament mèdic i que és una equivocació sotmetre-s'hi voluntàriament, no representa tal dificultat, sinó que, per ell i segons la seva opinió, és l'única arma veritable de defensa que té el metge. Diu que cal avançar-se als esdeveniments, sense temer una socialització, que és preferible que l'estament mèdic l'o-

rienti que no que li sigui imposada sense la seva intervenció. Altrament, diu que el contracte col·lectiu per part del Sindicat no cohibeix la llibertat individual, car diu que sempre el metge quedarà amb la facultat d'acceptar o no la prestació del servei, d'acord amb les normes que el Sindicat dicti.

Rectifica el Dr. Mestres i Miquel i es refereix al cas d'Alemanya, que ha esmentat el Dr. Trias, i diu que l'esdevingut als companys d'aquella nació ha estat precisament per la falta d'un Sindicat que conscient de la situació de l'estament mèdic s'anticipés als esdeveniments i situés al metge de forma que pogués defensar-se. Insisteix en recordar la facultat que dona la llei de què les Mutualitats puguin prescindir del metge per a contractar amb els Municipis els serveis del Títular, per l'assistència d'aquests lesionats.

Intervé el Dr. Fontbona, que opina que les amenaces que cada dia rep l'estament mèdic disposant dels seus serveis sense guardar-li la consideració deguda, com es demostra en el cas que ara es discuteixi com ha remarcat molt bé el doctor Trias, obliguen a què el Sindicat es preocupi seriosament de la defensa pel mitjà que sigui.

Diu que tots estan d'acord en que el Sindicat ha d'intervenir per a defensar els companys en vista d'aquesta nova modalitat d'assegurança social, i que el dubte està únicament en si és millor mitjà de defensa el contracte col·lectiu per part del Sindicat o el contracte individual prèviament unes normes que el Sindicat fixi i prèvia una intervenció que li assegurï el compliment d'aquestes normes. En el contracte individual ens trobarem indubtablement en què hi haurà companys que es veuran obligats a signar contractes sota les normes, la qual cosa és una seriosa contrarietat pels metges que exerceixen en el medi rural, car establirà una competència desigual que, en definitiva, serà en perjudici de tots.

Per a evitar les dificultats del contracte col·lectiu no hi hauria altra manera que establir una rigorosa forma de control per part del Sindicat, però ell confessa que un control absolut és molt difícil, per la qual cosa és evident que la major garantia que es pot donar als metges forans és el contracte col·lectiu per part del Sindicat.

Aquest avantatge ell l'aprecia, però veu també la dificultat que significa el contracte col·lectiu que, innegablement, cohibeix la llibertat individual que ha d'ésser sempre respectada, i diu que